

Arrest

nr. 293 633 van 4 september 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LOOS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 april 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 juli 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. MORRÉ *loco* advocaat B. LOOS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Jij, F. M. N. (...) (°2004), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. Je bent Pashtou van etnische origine en soennitisch moslim. Je bent afkomstig uit het dorp Surkhakan, gelegen in het district Qarghayi van de provincie Laghman. Hier woonde je samen met jouw ouders en vier broers. Jouw oudere zus huwde met een dorpeling, M. R. (...), en leefde verderop in het dorp. Je ging vier of vijf jaar naar school en leerde de koran lezen in de moskee.

Jouw vader M. I. (...) werkte als rechter in de 'high court' van Laghman. Deze bevindt zich in de provinciehoofdstad Mehtarlam. Hij was gespecialiseerd in strafrecht. Een dag per week kwam hij naar huis en voor de rest verbleef hij op zijn werk. Vanaf een bepaald moment begonnen de taliban jouw vader

te bedreigen. Ze kwamen naar de Mawlawi van de moskee in het dorp en zeiden dat ze jouw vader wilden hebben. De Mawlawi verwittigde op zijn beurt jouw vader. Echter kon jouw vader hier niet veel aan doen en bleef hij verder werken. Voorts kwam hij in het geheim naar huis. Zo'n vijf maanden voor jouw vertrek, was jouw vader onderweg met twee vrienden van hem. In de regio van Warahmin Tangi werden ze aangevallen door de taliban. De vriend in de voorste auto kon weggrijpen, maar jouw vader en zijn vriend in de tweede auto werden gedood.

Vijf maanden later werd een dreigbrief achtergelaten aan de deur van jullie huis. Je las die brief en merkte dat hij voor jou was. Er stond in dat jij je moest aanbieden bij de taliban in Shalibagh. Je bracht de brief naar jouw schoonbroer M. R. (...). Toen hij deze las, werd hij bang. Hij verstopte je onmiddellijk bij hem thuis en contacteerde een smokkelaar. Zo'n vier of vijf dagen na het ontvangen van de brief kon je vertrekken met de smokkelaar. Een wagen vol met groenten kwam jou ophalen aan het huis van jouw schoonbroer. Je verstopte jezelf hierin en de auto bracht je naar een stad waar je de bus naar Nimroz kon nemen.

Je verliet Afghanistan en reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Servië, Kroatië, Italië (waar je vingerafdrukken genomen werden) en Frankrijk naar België, waar je aankwam op 7 juli 2020. Hier diende je jouw verzoek om internationale bescherming in op 24 juli 2020, als niet-begeleide minderjarige. Bij terugkeer vrees je gedood te worden door de taliban, daar jouw vader voor de overheid werkte als rechter en jij je niet aanbood bij de taliban toen ze dit vroegen. Je vernam enkele maanden geleden dat jouw moeder intussen ook gestorven is aan hartfalen.

Ter staving van jouw verzoek leg je de kopieën van volgende documenten voor: jouw taskara en deze van jouw vader en grootvader, de dreigbrief van de taliban, de werkbadge van jouw vader en een psychologische attest (d.d.22/08/2021).

Op 1 maart 2022 is van rechtswege de voogdij over jou verlopen.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er je een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielpprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in je land van herkomst. Intussen ben je meerderjarig geworden.

Wat betreft de stukken die je neerlegt met betrekking tot jouw mentale gezondheidstoestand en ter staving van het argument dat deze jou zouden verhinderen om jouw motieven naar behoren uiteen te zetten, moet er op worden gewezen dat deze niet aantonen dat jij niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Uit de medische documenten komen bij observatie symptomen van PTSD naar voren, daar volgende symptomen bij jou kunnen vastgesteld worden: heftige hoofdpijn, onrustig slapen, nachtmerries, acting out, onvoorspelbare tremor in handen, verminderde spiertonus, suïcidale gedachten etc. Inzake dit alles word jij behandeld en verder opgevolgd. Tijdens het persoonlijk onderhoud was jouw voogd de hele tijd aanwezig. Deze kon jou bijstaan tijdens het interview en verkeerde in de mogelijkheid om opmerkingen te geven. Er kwamen geen opmerkingen tijdens of na het persoonlijk onderhoud. Op het einde benadrukte jouw voogd louter jouw jonge leeftijd bij vertrek uit Afghanistan (CGVS, p.31).

Bij de aanvang van het persoonlijk onderhoud op 31 augustus 2021 op het CGVS werd jou gevraagd of alles goed was, waarop je antwoordde dat alles goed met jou ging (CGVS, p.2). Na het overlopen van jouw persoonlijke gegevens werd jou nog meegedeeld dat je mocht aangeven wanneer de PO iets kon doen om het persoonlijk onderhoud voor jou gemakkelijker te maken, en dat je altijd om een pauze mocht vragen (CGVS, p.6). Na de algemene pauze werd afgetoetst of jij je nog goed genoeg voelde om verder te doen, waarop je positief antwoordde (CGVS, p.21). Op het einde van het persoonlijk onderhoud werd tenslotte nogmaals gevraagd of jij het gevoel had dat je alles kon vertellen tijdens het onderhoud en of jij je oké voelde tijdens het interview, waarop je positief antwoordde (CGVS, p.31). Verder werd door jou geen gewag gemaakt van ongemakken. Jouw advocaat vroeg zich op het einde nog af of alles goed was met jou, daar je de hele tijd in dezelfde houding zat en niet op jouw gemak leek te zijn (CGVS, p.31). Hierop reageerde jij dat je gewoon zo bent en ook jouw voogd voegde nog toe dat hij jou op deze manier kent en dat je onder veel stress staat.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van jouw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in jouw land van herkomst en van alle elementen uit jouw dossier, dient te worden vastgesteld dat jij onvoldoende gegevens of elementen hebt aangebracht op basis waarvan ten aanzien van jou kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Bij terugkeer naar Afghanistan vrees jij bestraft te worden door de taliban, vanwege de job van jouw vader als rechter. Na zijn dood vroegen de taliban om je aan te bieden bij hen, hetgeen je echter niet deed. Het Commissariaat-generaal (CGVS) meent echter dat jij er niet in slaagt deze vrees aannemelijk te maken doorheen het persoonlijk onderhoud.

Zo dient opgemerkt te worden dat er weinig geloof kan gehecht worden aan het vooropgesteld profiel van jouw vader als rechter. Ten eerste kan jij amper informatie verschaffen omtrent dit profiel. De enige elementen waar jij kennis van hebt, zijn het feit dat jouw vader hiervoor studeerde, dat hij rechter was inzake het strafrecht aan de 'high court' en dat hij slechts één dag in de week naar huis kwam (CGVS, p.17, 18). Verder heb je geen idee of hij studeerde aan de universiteit of een andere instelling, weet je niet of jouw vader nog andere functies heeft gehad en of hij altijd deze job uitoefende (CGVS, p.17). Je hebt geen idee waar in de stad Mehtarlam het gerechtsgebouw gesitueerd was (CGVS, p.18). Ook hoeveel jouw vader verdiende, kan je niet aangeven. Nochtans was jij de oudste zoon van het gezin en zou het loon van jouw vader na zijn dood weggefallen zijn, wat toch een ernstige impact moet hebben gehad op het gezin en niet zonder gevolgen zal gebleven zijn. Voorts kwamen er soms collega's van jouw vader bij jullie thuis, maar ben je niet in staat om enige naam te noemen. Ook heb je geen idee of jouw vader ooit enige vorm van bescherming kreeg van de overheid (CGVS, p.19). Je kunt niet aangeven of hij bepaalde werkkleren had en wat deze zouden zijn (CGVS, p.22). Tot slot heb je geen weet van bepaalde bekende rechtszaken die jouw vader moest behandelen, echter vertel je wel dat hij het dossier behandelde van een talibanstrijder die gearresteerd werd (CGVS, p.22). Er werd nog een tweede strijder gearresteerd, en ook hiervan verklaarde je dat hij 'via het werk van jouw vader moest passeren'. Het bovenstaande betreft echter zeer beperkte informatie en stelt bovendien niet concreet dat jouw vader deze rechtszaken moest behandelen. Hoewel rekening dient te worden gehouden met jouw jeugdige leeftijd kan ook van een minderjarige verzoeker verwacht worden dat je gedetailleerde verklaringen aflegt en ernstige pogingen onderneemt om je te informeren, al dan niet na de feiten, met betrekking tot dergelijke essentiële elementen in jouw relaas. Bovenstaande verklaringen komen dan ook weinig doorleefd over. Ten tweede dient opgemerkt te worden dat ook de documenten die jij voorlegde ter staving van de job van jouw vader weinig bijdragen aan je verzoek. Dit betreft een badge van zijn job, geldig van 17/03/2017 tot 17/03/2022 (documentenmap, document 4). Echter valt hier geenszins op af te lezen dat jouw vader als rechter tewerkgesteld was, te meer op deze badge als functie enkel 'kantoomedewerker' geschreven staat. Bovendien betreft het een kopie van een badge. Fotokopies zijn echter weinig betrouwbaar gezien ze makkelijk via allerlei knip- en plakwerk te manipuleren zijn. Verder leg je ook geen enkel ander document voor omtrent de vermeende job van jouw vader, hetgeen toch opmerkelijk is, daar hij rechter zou geweest zijn aan de 'high court' van de provincie Laghman. Dit brengt de geloofwaardigheid van het profiel van jouw vader nog verder in het gedrang.

Gezien het profiel van jouw vader niet geloofwaardig geacht wordt, kan ook geen geloof gehecht worden aan de vermeende problemen met de taliban die gelinkt zijn aan zijn profiel. Zelfs indien dit wel het geval was, quod non, is ook jouw persoonlijke vermeende vrees voor de taliban weinig geloofwaardig. Allereerst blijft het een raadsel waarom de taliban jou nog willen te pakken krijgen, nadat jouw vader reeds door hen gedood werd. Jou hiermee geconfronteerd, haal je aan dat de taliban jullie als pro-overheidsfamilie inschatten en wilden vermijden dat ook jij voor de overheid zou gaan werken (CGVS, p.27). Deze verklaring schept echter geen duidelijkheid. Indien dit immers het geval is, kan verwacht worden dat ook de andere leden van jouw familie enige vorm van waarschuwingen zouden ontvangen. Dit blijkt echter geenszins het geval te zijn. Jij stelt dat ze nog te jong zijn (CGVS, p.27), hetgeen geen afdoende verklaring is. Zo verklaarde jij dat jouw broer S. (...) ongeveer 14.5 jaar oud zou zijn (Verklaring DVZ, p.9) en moet jij, naargelang jouw verklaringen, bij vertrek ongeveer zo'n 15 jaar oud geweest zijn. Het argument dat jouw broers nog te jong zijn, wordt dan ook volledig teniet gedaan. Indien jouw familie bijgevolg als overheidsfamilie gezien werd, kan minstens verwacht worden dat jij niet het enige slachtoffer zou zijn van de taliban, zeker wanneer jij je niet meer in het dorp bevindt. Wat de taliban dan nog van jou zouden willen, blijft onduidelijk. Dit alles ondermijnt de geloofwaardigheid van de bedreigingen van de taliban dermate.

Voorts betreft het enige concrete element inzake de bedreigingen in jouw hoofd de dreigbrief van de taliban. In de vijf maanden na de vermeende dood van jouw vader en voor het ontvangen van de dreigbrief gebeurde slechts één ander feit, namelijk het gegeven dat onbekende mensen op jullie deur kwamen

kloppen en aan jouw moeder vroegen waar jij was (CGVS, p.25). Toen jouw moeder hen vertelde dat jij niet thuis was, vertrokken ze gewoon terug. Dit gegeven blijft echter zeer vaag en geenszins overtuigend. Zo weten jullie helemaal niet wie deze personen waren, en gebeurde dit slechts éénmaal. Indien deze personen effectief taliban waren of jou om een of andere reden wilden hebben, kan verwacht worden dat ze niet zomaar afdropen als makke lammetjes toen ze hoorden dat je niet thuis was. Voorts lieten ze ook niets meer van zich horen. Indien het taliban waren, duurde het nog ongeveer vijf maanden vooraleer jullie opnieuw iets van hen hoorden, hetgeen toch vrij opmerkelijk is. Dit element komt dan ook weinig doorleefd over, waardoor de vermeende bedreigingen van de taliban herleid kunnen worden naar die ene dreigbrief. Omtrent deze dreigbrief dient allereerst opgemerkt te worden dat deze op weinig bewijswaarde kan rekenen. Zo blijkt uit bijgevoegde objectieve informatie dat Afghaanse documenten sowieso weinig bewijswaarde hebben, daar ze makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan. Valse documenten zijn amper te onderscheiden van authentieke. Bovendien is van dergelijke handgeschreven brieven, die door iedereen kunnen zijn opgemaakt, de authenticiteit niet gegarandeerd. Wat de taliban met deze brief wensten te bereiken is voorts niet duidelijk. De taliban moeten zelf ook weten dat de burgers door dergelijke brief niet zomaar naar hen zullen komen, daar dit voor problemen kan zorgen. De taliban lijken in jouw geval dan ook weinig naargelang hun eigen bedreigingen te handelen. Deze soort waarschuwing geeft jou immers de drijfveer en de ruimte om te vluchten, hetgeen toch niet de bedoeling kan zijn van de taliban. Ook kon jij zonder enig probleem het dorp verlaten, en lijken de taliban helemaal geen oogje in het zeil te hebben gehouden. Dit doet echter de wenkbrauwen fronsen, daar jij voor hen een dermate belangrijk target bent, dat zij jou meer dan twee jaar later nog steeds zouden vervolgen zoals je nog beweert.

Verder doet de nasleep van jouw vertrek verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de bedreigingen van de taliban. Zoals supra reeds aangestipt, kende jouw familie na jouw vertrek geen verdere problemen meer met de taliban (CGVS, p.26). Je stelt "misschien heeft het wel plaatsgevonden, maar ik ben zelf niet op de hoogte, ik heb niets gehoord van mijn familie" (CGVS, p.26). Indien er zich echter nog iets zou voorgedaan hebben, kan verwacht worden dat jouw familie minstens kort hieromtrent iets zou vermeld hebben. Zeker daar jij tot op heden nog steeds contact blijkt te hebben met hen (zie e-mail voogd Oliviers Walter, d.d. 12/12/2021). Ook dat de taliban geen oog meer lijken te hebben voor jou en jouw familie en geen verdere actie ondernemen nadat jij niet kwam opdagen in Shalibagh zoals gevraagd, ondermijnt de geloofwaardigheid van jouw vrees voor hen verder.

Vervolgens bemerkt het CGVS nog dat jij bij een terugkeer naar Afghanistan nog steeds kan rekenen op een ondersteunend netwerk. Waar jij aanhaalt dat je wees geworden bent, rijzen er toch enkele twijfels bij dit gegeven. Zo worden de omstandigheden van het overlijden van jouw vader door jou immers gelinkt aan het vooropgestelde profiel van jouw vader als rechter. Dit profiel werd echter niet geloofwaardig geacht, waardoor ook de omstandigheden van zijn overlijden, zoals door jou aangehaald, niet aannemelijk zijn. Het is bijgevolg gissen voor het CGVS of jouw vader werkelijk om het leven kwam en eveneens naar de omstandigheden waarin. Ook leg jij geen enkel begin van bewijs voor omtrent het overlijden van jouw vader. Ook omtrent het overlijden van jouw moeder leg jij geen enkel document voor. Dit kan de twijfels van het CGVS dan ook niet ten goede beïnvloeden. Zelfs indien jouw beide ouders effectief om het leven zijn gekomen, bemerkt het CGVS dat jij ook een beroep kunt doen op de ondersteuning van jouw schoonbroer M. R. (...) en je zus. Zo vertelde jij dat hij de zorg voor jouw familie op zich nam na het overlijden van jouw vader (CGVS, p.20). Hij steunde jullie financieel en jullie verkochten ook yoghurt van jullie koe. Ook gingen jouw moeder en vier jongere broers in het huis van jouw schoonbroer wonen na jouw vertrek (CGVS, p.17). Voorts hielp jouw schoonbroer om jouw vertrek te regelen en betaalde hij voor jouw reis (CGVS, p.27). Jouw vier broers leven verder bij jouw schoonbroer, die in staat blijkt te zijn om jouw familie verder te onderhouden. Het CGVS is bijgevolg van mening dat ook jij terug bij jouw schoonbroer terecht kan, zeker daar ook jij als intussen volwassen jongeman verder kan helpen in het verzamelen van inkomsten voor de familie.

Ten slotte verwees jij op het einde van het persoonlijk onderhoud op het CGVS nog naar het feit dat jij nu al een tijdje in het buitenland woont (CGVS, p.31). Hierdoor zouden de dorpelingen bij een terugkeer naar Afghanistan jou pesten en de taliban jou arresteren of bestraffen. Echter uit de door jouw aangereikte en beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in Europa te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar jouw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Jij toont geenszins aan, en uit de beschikbare informatie blijkt niet, dat eenieder die na een verblijf in het buitenland naar Afghanistan terugkeert, zou geconfronteerd worden met ernstige problemen of te worden geviséerd of vervolgd. Jij dient zulks derhalve in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf jij echter in gebreke. Je brengt immers geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat jij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen; laat staan dat jij in concreto aannemelijk zou maken dat, door wie, waar, wanneer of in welke omstandigheden jij daardoor zou dreigen te worden geviséerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd (zie verder in de beslissing).

De documenten die jij voorlegde ter staving van jouw verzoek kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Jouw taskara bewijst hoogstens jouw identiteit en herkomst, net zoals deze van jouw vader en grootvader louter hun identiteit bewijzen, hetgeen niet betwist wordt. Echter kunnen deze taskara's op weinig bewijswaarde rekenen, daar uit bijgevoegde objectieve informatie blijkt dat Afghaanse documenten sowieso weinig bewijswaarde hebben, daar ze makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan. Valse documenten zijn amper te onderscheiden van authentieke. Dit geldt eveneens voor de dreigbrief van de taliban, die supra besproken werd en niet voldoende is om de ongeloofwaardigheid van je vermeende problemen met de taliban om te buigen. Ook de badge van jouw vader werd supra reeds besproken en levert geen bewijs voor het vooropgestelde profiel van jouw vader als rechter.

Verder legde jij nog een psychologisch attest neer. Een psychologisch/medisch attest zegt enkel iets over jouw mentale en fysieke toestand en toont geen actuele vrees in jouw hoofd aan door de aangehaalde elementen supra. Het biedt evenmin een verklaring voor de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid inzake jouw vrees voor vervolging ten aanzien van Afghanistan. Uit het attest blijkt dat er bij jou symptomen van PTSD naar voren komen, daar volgende symptomen bij jou kunnen vastgesteld worden: heftige hoofdpijn, onrustig slapen, nachtmerries, acting out, onvoorspelbare tremor in handen, verminderde spiertonus, suïcidale gedachten etc., evenwel zonder zekerheid of uitsluiting te bieden over de oorzaak hiervan. Er wordt gesteld dat de huidige situatie in Afghanistan en de toenmalige toestand van jouw moeder sterk samenhangen met bovenstaande symptomen. Een psychologisch attest is echter geen sluitend bewijs van de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen of mentale problemen werden opgelopen. Een arts/psycholoog kan immers nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen of problemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt. Uit de voorgelegde attesten blijkt ook dat de arts zich baseerde op jouw verklaringen over de eerder meegemaakte traumatiserende gebeurtenissen (zie attest 22/08/2021).

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat de opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud die jouw advocaat aan het CGVS overmaakte op 27 september 2021 evenmin een ander licht werpen op de beoordeling van jouw verzoek. Deze omvatten namelijk slechts een correctie aangaande de schrijfwijze van het dorp Bolan, maar blijken geen inhoudelijke wijzigingen noch toevoegingen inzake jouw asielrelaas te betreffen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om

aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht

vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV *Verenigde Kamers* nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of

gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), van artikel 10 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), van de artikelen "48/3-48/6" van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van "de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en als beginsel van behoorlijk bestuur", van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar artikel 4 van voormelde richtlijn 2011/95/EU en naar artikel 10 van voormelde richtlijn 2013/32/EU, bemerkt de Raad vooreerst dat een richtlijn zich in beginsel richt tot de lidstaten. Richtlijnen dienen, om hun volle werking in de nationale rechtsorde te kunnen krijgen, door middel van nationale uitvoeringswetgeving in die rechtsorde te worden omgezet. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kunnen, in alle gevallen waarin de bepalingen van een richtlijn inhoudelijk gezien onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig zijn dan wel rechten vastleggen die particulieren tegenover de staat kunnen doen gelden, justitiabelen zich voor de nationale rechter op die bepalingen beroepen tegenover de staat, wanneer deze hetzij verzuimd heeft de richtlijn binnen de termijn in nationaal recht om te zetten, hetzij dit op onjuiste wijze heeft gedaan.

De Raad duidt erop dat artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU bij de wet van 8 mei 2013 en de wet van 21 november 2017 werd omgezet in artikel 48/6, § 1, eerste lid, artikel 48/6, § 1, tweede lid, artikel 48/6, § 4, artikel 48/6, § 5 en artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet waardoor deze bepaling van de richtlijn niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2012-2013, nr. 2555/001, p. 14-15; Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2016-2017, nr. 2548/001, p. 29-49). Inzake de opgeworpen schending van artikel 10 van voormelde richtlijn 2013/32/EU, dewelke een herziening is van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, blijkt dat de waarborgen, rechten en plichten van asielzoekers (hoofdstuk II van de richtlijn) op voldoende wijze worden gegarandeerd door de Vreemdelingenwet en de beide koninklijke besluiten van 11 juli 2003 voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Memorie van Toelichting*, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. DOC 51K2478/001, 15).

De schending van voormelde artikels van de richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. Dient voorts te worden vastgesteld dat verzoekende partij de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht gesteld wordt dat aan de in haren hoofde vastgestelde bijzondere procedurele noden, als niet-begeleide minderjarige, op passende wijze en middels de nodige steunmaatregelen werd tegemoet gekomen, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen. Verder laat verzoekende partij ook de motivering in de bestreden beslissing dat uit de door haar neergelegde stukken inzake haar mentale gezondheidstoestand niet blijkt dat zij niet bij machte is om op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen, geheel ongemoeid.

2.2.4. De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas,

tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.5. Verder benadrukt de Raad, in verband met de kritiek van verzoekende partij op de door verwerende partij gehanteerde informatie inzake Afghanistan, die zij gebrekkig en onvoldoende betrouwbaar acht, dat uit de motivering in de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat ook verwerende partij zich bewust is van de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek en dat hiermee rekening werd gehouden. Verzoekende partij kan niet volstaan met het louter nogmaals benadrukken van deze pijnpunten, zonder *in concreto* en onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel is.

De Raad onderstreept dat zowel verzoekende partij als verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren, die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling met wat verzoekende partij doorheen haar kritiek in het voorliggende verzoekschrift en haar aanvullende nota tracht te laten uitschijnen, is de Raad dan ook van oordeel dat er te dezen en op heden wel degelijk voldoende actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorligt, die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie haar land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent haar voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.6. Blijkens haar verklaringen tijdens haar persoonlijk onderhoud vreest verzoekende partij bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban, daar haar vader voor de overheid werkte als rechter en zij zich niet aanbood bij de taliban toen ze dit vroeg (notities CGVS, p. 23).

2.2.7. De Raad duidt er evenwel op dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze wordt vastgesteld dat verzoekende partij haar problemen met de taliban niet aannemelijk maakt en dit doordat:

(A) er weinig geloof kan worden gehecht aan het door haar vooropgesteld profiel van haar vader als rechter, nu zij hieromtrent weinig doorleefde verklaringen aflegt en ook het enige document dat zij voorlegt ter staving van de job van haar vader weinig bijdraagt aan haar verzoek, nu op de neergelegde badge geenszins af te lezen valt dat haar vader als rechter tewerkgesteld was, temeer op deze badge als functie enkel 'kantoormedewerker' geschreven staat en het bovendien slechts een kopie betreft;

(B) derhalve evenmin geloof kan worden gehecht aan de vermeende problemen met de taliban die gelinkt zijn aan haar vaders profiel; en,

(C) ook haar persoonlijke vermeende vrees voor de taliban weinig geloofwaardig is, nu (i) het een raadsel blijft waarom de taliban haar nog te pakken willen krijgen, nadat haar vader reeds door hen gedood werd, (ii) indien de taliban haar familie als pro-overheidsfamilie zouden inschatten en zouden willen vermijden dat ook zij voor de overheid zou gaan werken, verwacht kan worden dat ook de andere leden van haar familie enige vorm van waarschuwingen zouden ontvangen, hetgeen niet het geval blijkt te zijn, (iii) wat betreft het enige concrete element inzake de bedreigingen in haar hoofde, met name de dreigbrief van de taliban, opgemerkt dient te worden dat (a) aan dit Afgaans document weinig bewijswaarde kan worden toegekend en (b) het niet duidelijk is wat de taliban met deze brief wensten te bereiken, aangezien deze soort waarschuwing haar immers de drijfveer en de ruimte geeft om te vluchten, en (iv) de nasleep van haar vertrek verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de bedreigingen van de taliban, nu blijkt dat haar familie na haar vertrek geen verdere problemen meer zou hebben gekend met de taliban.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen overtuigende argumenten aanbrengt die bovenstaande vaststellingen, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, in een ander daglicht plaatsen.

2.2.8. Vooreerst acht de Raad het geenszins ernstig dat verzoekende partij thans haar verklaringen bijstelt en beweert van haar schoonbroer te hebben vernomen dat haar vader niet als rechter werkte, maar als hoofd van de administratie (griffie) op de rechtbank in Mehterlam, Laghman. Immers gaf zij tijdens haar persoonlijk onderhoud herhaaldelijk en uitdrukkelijk aan dat haar vader rechter was en maakte zij gewag van concrete rechtszaken waarin haar vader personen zou hebben veroordeeld tot een gevangenisstraf (notities CGVS, p. 22). In alle redelijkheid kon worden verwacht dat verzoekende partij zich reeds eerder zou hebben trachten te informeren over het werk van haar vader dat immers aan de basis ligt van haar eigen problemen omwille waarvan zij haar land van herkomst diende te verlaten. Dat zij pas na haar persoonlijk onderhoud d.d. 31 augustus 2021, *i.e.* ruim een jaar na haar aankomst in België, via haar

schoonbroer te weten zou zijn gekomen dat haar vader geen rechter was maar hoofd van de administratie, is geenszins plausibel, temeer nu uit haar verklaringen tijdens haar persoonlijk onderhoud blijkt dat zij na haar vertrek uit Afghanistan en tot kort voor haar persoonlijk onderhoud nog contacten onderhield met haar familie in Afghanistan, waaronder haar schoonbroer (notities CGVS, p. 16, 20 en 21). Nu zij duidelijk in de mogelijkheid was zich hierover eerder te informeren, kan zij evenmin volstaan met een verwijzing naar haar jonge leeftijd op het moment dat haar vader gedood werd, het feit dat zij haar vader amper zag en de culturele gebruiken volgens dewelke het taboe zou zijn dat een kind zijn vader over diens job zou bevragen, om haar gebrekkige verklaringen tijdens haar persoonlijk onderhoud over het werk van haar vader te vergoelijken. Ook het louter gegeven dat zij stress zou hebben gehad tijdens voormeld gehoor, kan niet afdoende verklaren waarom zij tijdens haar persoonlijk onderhoud geen correcte, gedetailleerde verklaringen kon afleggen over het werk van haar vader en er voorhield dat hij rechter was terwijl dit volgens haar huidige verklaringen niet het geval zou zijn.

2.2.9. Verder werpt verzoekende partij op dat haar situatie fundamenteel verschilt met deze van haar broers, aangezien zij intussen al 2,5 jaar in Europa verblijft en verantwoording zal moeten afleggen bij terugkeer. Hierdoor zou zij een veel hoger risico lopen dan haar broers om in het vizier te komen van de taliban. De Raad meent evenwel dat verzoekende partij er in haar betoog zelf aan voorbij lijkt te gaan dat volgens haar verklaringen haar familie, en in het bijzonder haar vader en zijzelf, reeds in het vizier zouden zijn gekomen van de taliban wegens het werk van haar vader. Met voormeld verweer verklaart verzoekende partij dan ook op geen enkele wijze waarom de overige gezinsleden, zoals bv. haar broers, niet benaderd werden door de taliban, temeer nu verzoekende partij zelf niet meer in het dorp verblijft. In het licht van haar bewering dat de taliban haar familie als pro-overheidsfamilie zouden inschatten en haar bedreigd zouden hebben om te vermijden dat zij ook voor de overheid zou gaan werken (notities CGVS, p. 27), komt dit erg bevreemdend over. Dit geldt overigens des te meer nu ook haar familie expliciet bedreigd wordt in de eerder door haar neergelegde dreigbrief van de taliban (zie administratief dossier, stuk 6, map documenten, doc. 6).

2.2.10. Waar verwerende partij zich in de bestreden beslissing afvraagt wat de taliban met hun dreigbrief wensten te bereiken, verwijst verzoekende partij naar landeninformatie waaruit het gebruik van dreigbrieven door de taliban blijkt. Zij meent dan ook dat haar verklaringen wel degelijk overeenstemmen met objectieve informatie aangaande de werkwijze van de taliban. De Raad wijst er evenwel op dat het gebruik van dreigbrieven door de taliban *an sich* niet betwist wordt, doch kan men zich *in casu* wel degelijk afvragen wat de taliban met deze brief wensten te bereiken, nu dergelijke waarschuwing haar immers de drijfveer en de ruimte geeft om te vluchten, hetgeen niet de bedoeling kan zijn geweest van de taliban. Aangezien verzoekende partij zonder enig probleem het dorp kon verlaten, blijkt evenmin dat de taliban haar in het oog hielden. Indien de taliban haar werkelijk viseerden, is dergelijke gang van zaken allerminst aannemelijk.

2.2.11. Verder lijkt verzoekende partij nog van mening te zijn dat de door haar bijgebrachte documenten onvoldoende onderzocht werden door verwerende partij. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij in haar betoog er ten onrechte van uit blijkt te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren.

In casu oordeelde verwerende partij op goede gronden dat aan de neergelegde werkbadge van haar vader en dreigbrief van de taliban geen bewijswaarde kan worden toegekend. Wat betreft de werkbadge van haar vader (zie administratief dossier, stuk 6, map documenten, doc. 4), wordt er door verwerende partij op gewezen dat hierop als functie enkel 'kantoormedewerker' geschreven staat zodat dit haar verklaring tijdens haar persoonlijk onderhoud dat haar vader rechter is niet staft. Ook haar huidige bewering dat haar vader hoofd zou zijn geweest van de griffie wordt hiermee niet aangetoond. Daarenboven wordt in de bestreden beslissing tevens opgemerkt dat verzoekende partij slechts een weinig betrouwbare kopie bijbracht van de werkbadge van haar vader, dewelke gemakkelijk via allerlei knip- en plakwerk te manipuleren is. Inzake de dreigbrief van de taliban (zie administratief dossier, stuk 6, map documenten, doc. 6), duidt verwerende partij op objectieve informatie waaruit de uiterst geringe bewijswaarde van Afgaanse documenten blijkt daar dergelijke documenten makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan, waarbij valse documenten amper te onderscheiden zijn van authentieke (zie administratief dossier, stuk 7, map landeninformatie, deel 1). Tevens wordt de pertinente opmerking gedaan dat van dergelijke handgeschreven brieven, die door iedereen kunnen zijn opgemaakt, de authenticiteit niet gegarandeerd is. Bovendien bemerkt de Raad ten slotte nog dat de vader van verzoekende partij in de brief aangeduid wordt met de titel van rechter, terwijl verzoekende

partij thans ontkent dat haar vader rechter was. Dit ondergraaft dan ook verder de bewijswaarde van dit stuk.

Nog daargelaten de geringe bewijswaarde van dergelijke Afghaanse documenten, bewijst voorts haar taskara (zie administratief dossier, stuk 6, map documenten, doc. 1) hoogstens haar identiteit en herkomst, net zoals de taskara van haar vader en grootvader (zie administratief dossier, stuk 6, map documenten, docs. 2 en 3) louter hun identiteit bewijzen, hetgeen elementen betreffen die op zich niet betwist worden.

Verder is ook het door haar bijgebrachte psychologisch verslag d.d. 22 augustus 2021 (zie administratief dossier, stuk 6, map documenten, doc. 5), opgesteld door een klinisch orthopedagoog, niet van aard om de door haar voorgehouden problemen in haar land van herkomst aan te tonen. Een arts/orthopedagoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze verwondingen werden opgelopen. Dergelijk attest vormt dan ook geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin verzoekende partij haar psychische problemen zou hebben opgelopen.

Ook voor wat betreft de bij het verzoekschrift gevoegde documenten inzake haar vaders werk en haar voorgehouden problemen met de taliban (bijlagen 2-9 van het verzoekschrift), moet worden vastgesteld dat aan deze stukken niet de minste bewijswaarde kan worden toegekend. Vooreerst dient herhaald te worden dat uit objectieve informatie blijkt dat dergelijke Afghaanse documenten makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan, waarbij valse documenten amper te onderscheiden zijn van authentieke. Bovendien betreffen het wederom slechts fotokopieën die gemakkelijk door knip- en plakwerk nageemaakt en vervalst kunnen worden en aldus geen enkele bewijswaarde hebben. Wat betreft nog de neergelegde foto's die haar vader moeten afbeelden tijdens zijn werk, oordeelt de Raad dat aan deze foto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Deze foto's volstaan allerminst om aan te tonen dat haar vader een hoge functie had bij de rechtbank in Mehterlam, laat staan dat deze omwille hiervan zou zijn gedood door de taliban.

Per aanvullende nota d.d. 27 juli 2023 legt verzoekende partij nog de vertalingen neer van de stukken die zij eerder bijbracht omtrent haar vaders werk en haar voorgehouden problemen met de taliban (bijlagen 28 en 30-32 van de aanvullende nota), doch werpt het louter bijbrengen van de vertaling van deze stukken geen ander licht op bovenstaande pertinente vaststellingen op basis waarvan geoordeeld dient te worden dat aan deze stukken geen enkele bewijswaarde kan worden gehecht. Bovendien blijkt uit deze vertalingen dat de verschillende door haar neergelegde stukken elkaar tegenspreken wat betreft de functie van haar vader bij de rechtbank in Mehterlam, nu haar vader volgens bepaalde stukken in de rechtbank een louter administratieve functie had, eerst als computermedewerker en sinds 6 oktober 2019 als directeur geschriften, doch volgens de neergelegde verklaringen van de dorpsoudsten, de directeur van de nationale veiligheid van Qarghai en het districtshoofd van Qarghai dan weer rechter was. Dit ondergraaft verder de bewijswaarde van deze stukken.

Ook de neergelegde vertalingen van de taskara's van haar vader en grootvader (bijlage 29 van de aanvullende nota) doen op generlei wijze afbreuk aan bovenstaande motivering omtrent deze taskara's.

Waar zij ten slotte nog documenten neerlegt waaruit moet blijken dat haar grootvader *mawlawi* was (bijlage 34 van de aanvullende nota), bemerkt de Raad dat, nog daargelaten het wederom slechts kopieën betreft van bovendien Afghaanse documenten waarvan de bewijswaarde hoe dan ook uiterst beperkt is, op zich niet betwist wordt dat haar grootvader *mawlawi* was. Zij het evenwel vastgesteld dat nergens uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij ooit problemen heeft gekend wegens het werk van haar grootvader, die blijkens de documenten reeds in 2015 aan een natuurlijke dood stierf. Ook in haar aanvullende nota uit verzoekende partij geen concrete vrees wegens het feit dat haar grootvader vroeger *mawlawi* was.

2.2.12. Gelet op het voorgaande, blijft verzoekende partij tot op heden in gebreke het door haar beweerde profiel van haar vader en bijgevolg tevens de problemen die haar familie omwille hiervan zou hebben gekend met de taliban aannemelijk te maken. Haar verwijzing naar algemene informatie inzake het risico dat familieleden van (ex-)overheidsofficieren lopen op vervolging door de taliban, is dan ook niet dienstig.

2.2.13. Mede gelet op wat voorafgaat, wijst de Raad er voorts op dat in de bestreden beslissing tevens op goede gronden het volgende wordt besloten: "*Vervolgens bemerkt het CGVS nog dat jij bij een*

terugkeer naar Afghanistan nog steeds kan rekenen op een ondersteunend netwerk. Waar jij aanhaalt dat je wees geworden bent, rijzen er toch enkele twijfels bij dit gegeven. Zo worden de omstandigheden van het overlijden van jouw vader door jou immers gelinkt aan het vooropgestelde profiel van jouw vader als rechter. Dit profiel werd echter niet geloofwaardig geacht, waardoor ook de omstandigheden van zijn overlijden, zoals door jou aangehaald, niet aannemelijk zijn. Het is bijgevolg gissen voor het CGVS of jouw vader werkelijk om het leven kwam en eveneens naar de omstandigheden waarin. Ook leg jij geen enkel begin van bewijs voor omtrent het overlijden van jouw vader. Ook omtrent het overlijden van jouw moeder leg jij geen enkel document voor. Dit kan de twijfels van het CGVS dan ook niet ten goede beïnvloeden. Zelfs indien jouw beide ouders effectief om het leven zijn gekomen, bemerkt het CGVS dat jij ook een beroep kunt doen op de ondersteuning van jouw schoonbroer M. R. (...) en je zus. Zo vertelde jij dat hij de zorg voor jouw familie op zich nam na het overlijden van jouw vader (CGVS, p.20). Hij steunde jullie financieel en jullie verkochten ook yoghurt van jullie koe. Ook gingen jouw moeder en vier jongere broers in het huis van jouw schoonbroer wonen na jouw vertrek (CGVS, p.17). Voorts hielp jouw schoonbroer om jouw vertrek te regelen en betaalde hij voor jouw reis (CGVS, p.27). Jouw vier broers leven verder bij jouw schoonbroer, die in staat blijkt te zijn om jouw familie verder te onderhouden. Het CGVS is bijgevolg van mening dat ook jij terug bij jouw schoonbroer terecht kan, zeker daar ook jij als intussen volwassen jongeman verder kan helpen in het verzamelen van inkomsten voor de familie.”

Waar verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift verschillende doktersrapporten en een verklaring van de dorpsoudsten inzake het overlijden van haar moeder voegt (bijlagen 10-11 van het verzoekschrift), stelt de Raad vast dat het slechts fotokopieën betreft die gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden en aldus geen enkele bewijswaarde hebben. Hetzelfde geldt voor de verklaring van het stamhoofd van het dorp Surkhakan die verzoekende partij per aanvullende nota d.d. 27 juli 2023 bijbrengt (zie bijlage 33 van de aanvullende nota). Daarenboven blijft onverminderd overeind dat verzoekende partij in gebreke blijft enig begin van bewijs neer te leggen omtrent het overlijden van haar vader. Dat beide haar ouders overleden zijn, toont zij dan ook niet afdoende aan.

Daarenboven bemerkt de Raad dat verzoekende partij hoe dan ook geen ander licht werpt op de vaststelling dat zij indien haar ouders overleden zouden zijn beroep kan doen op de ondersteuning van haar schoonbroer M. R. en haar zus. Zij werpt weliswaar op dat haar schoonbroer haar broers slechts tijdelijk opvangt en niet de financiële middelen heeft ook verzoekende partij op te vangen, doch betreffen dit slechts blote beweringen die weinig overtuigen nu haar schoonbroer tot nu toe klaarblijkelijk wel in staat bleek te zijn om haar vier broers op te vangen, voor haar reis te betalen en haar familie financieel te ondersteunen na het overlijden van haar vader. Er kan dan ook worden aangenomen dat verzoekende partij opnieuw bij haar schoonbroer terecht kan en dat deze laatste haar niet aan haar lot zou overlaten. In de bestreden beslissing wordt er in dit verband bovendien nog dienstig op gewezen dat verzoekende partij als intussen volwassen jongeman verder kan helpen in het verzamelen van inkomsten voor de familie.

2.2.14. Daarnaast haalt verzoekende partij in haar verzoekschrift nog een vrees voor vervolging aan omwille van haar (gepercipieerde) verwestering wegens haar lang verblijf in Europa. Ook tijdens haar persoonlijk onderhoud verwees zij naar het feit dat zij al een tijdje in het buitenland woont en haar vrees dat de dorpelingen haar hierdoor bij een terugkeer naar Afghanistan zouden pesten en dat de taliban haar zouden arresteren of bestraffen (notities CGVS, p. 31).

Per aanvullende nota d.d. 27 juli 2023 legt verzoekende partij nog verschillende stukken neer waaruit volgens haar blijkt dat zij ‘in contexten komt die haar gedachtengoed verder voeden via een westerse bril’. Het betreft schooldocumenten omtrent haar OKAN-lessen (schooljaar 2020-2021) en haar opleiding ‘productiemedewerker voeding’ in het deeltijds onderwijs (schooljaar 2021-2022), documenten in verband met haar werk in België, waaronder ook getuigenissen van haar collega’s en haar *recruiter* alsook een foto met één van haar collega’s, een attest waaruit blijkt dat zij een traject volgde bij de organisatie JAC, documenten inzake haar fitnessabonnement, een getuigenis van haar ‘buddy’ alsook een aantal foto’s van verzoekende partij samen met het gezin van haar buddy’ en ten slotte nog verschillende getuigenissen van haar voogd, van de scooter-dealer waar zij klant is en van het opvangcentrum waar zij sinds 6 maart 2023 verblijft (bijlagen 5-27 van de aanvullende nota). Inzake het door haar aangehaalde risico bij terugkeer omwille van haar (gepercipieerde) verwestering verwijst zij in haar aanvullende nota daarnaast nog naar het EUAA-rapport “*Afghanistan, Targeting of Individuals*” van augustus 2022.

In navolging van de commissaris-generaal, benadrukt de Raad evenwel dat uit het geheel van de landeninformatie die door partijen werd bijgebracht niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een

gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan. Immers, uit de voorliggende informatie blijkt dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd en dat de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven afhankelijk is van individuele elementen. Bovendien blijkt voorts uit de landeninformatie niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Verzoekende partij blijft desbetreffend evenwel manifest in gebreke.

De Raad bemerkt vooreerst dat verzoekende partij tot haar vijftien jaar in Afghanistan heeft verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat zij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. In tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt geopperd, kan uit het enkele gegeven dat verzoekende partij op vijftienjarige leeftijd Afghanistan verliet en ondertussen drie jaar in België verblijft niet besloten worden dat zij verwesterd is of als zodanig zal worden beschouwd bij een terugkeer naar Afghanistan, laat staan dat zij *in concreto* aannemelijk zou maken dat zij hierdoor zou dreigen te worden geviseerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Zelfs zo kan worden aangenomen dat zij een deel van haar vormende jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht, kan louter op basis van het feit dat verzoekende partij sinds enkele jaren in België verblijft geenszins zonder meer aangenomen worden dat zij *“op ingrijpende wijze geconformeerd is aan de Westerse, liberale en vrije levensstijl en sociale voorschriften”*. Verzoekende partij toont niet *in concreto* aan dat zij in de drie jaar dat zij in België verblijft een gedrags- en/of gedachtenpatroon heeft ontwikkeld dat dermate fundamenteel is voor het behoud van haar identiteit of morele integriteit dat van haar niet zou mogen worden verwacht dat zij dit opgeeft of aanpast aan de verwachtingen en regels die gelden binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoekende partij haalt geen elementen aan die wijzen op het bestaan van persoonlijk uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te verbergen of te veranderen gedragingen of kenmerken in haar hoofde die haar zouden blootstellen aan het risico om als verwesterd te worden gepercipieerd en vervolgd.

Verzoekende partij benadrukt haar driejarig verblijf in België en wijst erop dat zij zich alhier westers kleedt, haar baard scheert alsook muziek en programma's beluistert en bekijkt die door de taliban verboden zouden worden. Tevens duidt zij op de OKAN-lessen en de opleiding 'productiemedewerker voeding' die zij telkens voor één jaar volgde, haar traject bij JAC Turnhout, haar jobs bij een bakstenenproducent en een snoepjesfabriek en haar contacten met (het gezin van) haar 'buddy'. Ook gaat zij in België naar de fitness. Uit de door haar neergelegde getuigenissen komt naar voren dat zij een correcte (werk)houding vertoont, goede contacten heeft met de collega's en inspanningen levert om zich te integreren in de Belgische samenleving. Ook het opvangcentrum waar verzoekende partij verblijft spreekt van een correct gedrag in hoofde van verzoekende partij.

De Raad oordeelt evenwel dat verzoekende partij met haar verwijzing naar deze elementen hoegenaamd niet kan volstaan om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst als verwesterd of ongelovig zou worden gepercipieerd, laat staan dat zij *in concreto* aannemelijk zou maken dat zij daardoor zou dreigen te worden geviseerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Er dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij onvoldoende persoonlijke invulling geeft aan haar voorgehouden (gepercipieerde) verwestering en niet *in concreto* aantoont dat haar verblijf in het Westen en deze elementen haar dermate zouden hebben verwesterd dat zij zich niet zou kunnen aanpassen aan en zich niet zou kunnen gedragen naar de regels, normen en waarden die heden gelden binnen de Afghaanse maatschappij. In tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt voor te houden, kan zulks althans geenszins worden afgeleid uit het loutere gegeven dat zij op één van de foto's die zij bijbracht van haar 'buddy-gezin' afgebeeld staat samen met de hond van het gezin en op één van de foto's omhelsd wordt door het dochtertje van het gezin. Zij het overigens bemerkt dat hoewel in de getuigenis van zowel de voogd als haar 'buddy' gewag wordt gemaakt van regelmatige contacten tussen verzoekende partij en haar 'buddy-gezin' sinds haar aankomst in België, *i.e.* drie jaar geleden, verzoekende partij slechts zeven foto's neerlegt van haar samen met dit gezin. Van veelvuldige contacten lijkt dan ook geen sprake te zijn.

De Raad onderstreept in deze dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoekende partij toe om zulks aan te tonen, met name dat zij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor haar identiteit of morele integriteit dat er van haar niet mag worden

verwacht dat zij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoekende partij blijkt daartoe evenwel in gebreke.

Het loutere gegeven dat verzoekende partij haar kledingstijl zou dienen aan te passen, haar baard zou moeten laten groeien, zou moeten ophouden met het beluisteren en bekijken van bepaalde (niet nader gespecificeerde) muziek en programma's, kan in hoofde van verzoekende partij geenszins worden gekwalificeerd als zijnde vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Redelijkerwijze kan van haar worden verwacht dat zij deze aanpassingen doorvoert alvorens terug te keren naar haar land en haar regio van herkomst. Deze elementen zijn geenszins persoonlijke, uiterst moeilijke of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor verzoekende partij risico zou lopen om te worden gevisieerd of vervolgd omwille van (gepercipieerde) verwestering en verzoekende partij toont geenszins aan dat of waarom het voor hem onoverkomelijk of onmogelijk zou zijn om terug te keren naar en zich (opnieuw) aan te passen aan de Afghaanse samenleving.

Waar in de aanvullende nota nog opgemerkt wordt dat zij OKAN-lessen volgde in het Katholiek Onderwijs, dat zij katholieke godsdiensten volgde en dat in haar rapport gesteld wordt dat zij openstaat voor de verhalen en de tradities van feesten uit verschillende religies, bemerkt de Raad dat verzoekende partij slechts gedurende één schooljaar deze OKAN-lessen volgde (schooljaar 2020-2021) en zij tijdens haar persoonlijk onderhoud van 31 augustus 2021 aangaf nog steeds moslim te zijn (notities CGVS, p. 6). Dit volstaat derhalve evenmin om de door verzoekende partij voorgehouden (gepercipieerde) verwestering aan te tonen.

Verzoekende partij toont geenszins aan dermate verankerd te zijn in de Belgische samenleving dat zij geen sterke voeling meer zou hebben met haar land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Zij het daarbij nog onderstreept dat verzoekende partij nog een netwerk in haar regio van herkomst heeft, waarmee zij nog contact heeft (zie verzoekschrift, p. 24). Er kan dan ook niet worden aangenomen dat zij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Ook kan verzoekende partij zich desgevallend bij hen informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoekende partij brengt geen elementen aan op grond waarvan kan worden vastgesteld dat zij niet in staat zou zijn zich te conformeren aan de huidige Afghaanse context. Zij het tevens nog benadrukt dat verzoekende partij zich nog steeds bedient van een tolk Pashtu en aanduidt moslim te zijn (notities CGVS, p. 6).

Met haar loutere verwijzing naar haar afkomst uit een ruraal gebied doet verzoekende partij verder geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat zij evenwel geen enkele concrete informatie aanreikt, die op haar persoonlijke situatie betrekking heeft, waaruit een verregaande verwestering blijkt of waaruit blijkt dat zij gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loop om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan. Bovendien dient herhaald te worden dat verzoekende partij nog een netwerk in haar regio van herkomst heeft alsook in haar verzoekschrift aangeeft nog steeds in contact te staan met haar schoonbroer die nog samen met haar zus en broers in haar dorp in Afghanistan woont (verzoekschrift, p. 24). Derhalve blijkt uit niets dat het voor verzoekende partij onoverkomelijk of onmogelijk zou zijn om terug te keren naar en zich (opnieuw) aan te passen aan de Afghaanse samenleving.

Verzoekende partij toont aldus ook geheel niet aan dat of op welke wijze zij, dit al dan niet bij eventuele controles bij checkpoints, daadwerkelijk in de negatieve aandacht zou riskeren te komen van de taliban in haar land van herkomst. Waar verzoekende partij in het algemeen wijst op de vrees voor controle van haar smartphone aan een checkpoint en op de risico's bij controle van haar sociale mediaprofielen, bemerkt de Raad dat verzoekende partij niet *in concreto* aantoont dat de inhoud van haar sociale media van die aard is dat het onoverkomelijk zou zijn voor haar identiteit of morele integriteit om bij terugkeer naar Afghanistan de inhoud van haar sociale media te wissen of de volledige account(s) te verwijderen. Er liggen verder ook geen concrete indicaties voor dat de taliban op heden kennis zou hebben van de activiteiten van verzoekende partij op sociale media.

Waar verzoekende partij in haar aanvullende nota nog aanvoert dat zij geen Afghaans reisdocument heeft en dat de Afghaanse ambassade te Ukkel, die tot december 2022 nog geen documenten afleverde, door de taliban wordt aanzien als niet loyaal aan de taliban (zie bijlagen 2-4 van de aanvullende nota), is te dezen niet dienstig daar noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of

verwijdering inhoudt. De hypothetische constructie van verzoekende partij rond het risico om te reizen met een eventueel niet geschikt paspoort is niet dienstig in het kader van het onderzoek naar een internationale beschermingsnood. De thans beschikbare informatie in verband met terugkeer is bovendien voldoende en in de regel, voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel, niet problematisch. Waar verzoekende partij bemerkt dat zij verschillende checkpoints zal moeten passeren op haar terugreis, merkt de Raad op dat uit de informatie die door verwerende partij per aanvullende nota werd bijgebracht blijkt dat de controleposten zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden bevinden en vooral zijn bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. De taliban beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA *"Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city"*, augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de de-factotalibanautoriteiten opgeroepen om meer 'professionals' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA *"Afghanistan. Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 32). Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Verzoekende partij toont in de huidige stand van zaken echter niet aan dat zij over een specifiek profiel beschikt waardoor zij persoonlijk zou worden gevisieerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoekende partij voor haar vertrek in het vizier stond van de taliban, noch blijkt dat zij bij terugkeer in hun vizier zou komen, noch zijn er concrete indicaties die daarop wijzen. De algemene informatie waaruit zou blijken dat er niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan de belofte van de taliban tot veilige terugkeer vanuit het Westen en de behandeling van personen die proberen te vertrekken en die terugkeren, vermag, gelet op het gebrek aan concrete en op haar persoon betrokken elementen, evenmin in hoofde van verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Het uitvoerig betoog van verzoekende partij dat er voor andere herkomstlanden wel een analyse zou worden gemaakt van de risico's bij terugkeer, volstaat tot slot niet. Haar land van herkomst betreft Afghanistan, zodat niet dienstig kan worden gekeken en verwezen naar de situatie en beoordeling in andere herkomstlanden. De Raad herhaalt nogmaals dat genoegzaam werd vastgesteld dat een terugkeer voor een Afghaan zonder risicoprofiel, zoals verzoekende partij, in regel niet problematisch is.

De Raad besluit dat door verzoekende partij, dit mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar voorgehouden asielrelaas en problemen, geen concrete elementen worden aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat zij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan en louter omwille van haar profiel en/of haar verblijf in Europa dermate negatief zou worden bejegend dat er in haar hoofde gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

2.2.15. In zoverre verzoekende partij daarnaast tracht te laten uitschijnen dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan zou riskeren te worden gevisieerd of vervolgd omdat zij dit land zonder de toestemming van de taliban zou hebben verlaten, kan verder nog worden opgemerkt dat de taliban op het ogenblik waarop zij haar land verliet nog niet aan de macht waren en dat verzoekende partij, gelet op de hoger gedane vaststellingen inzake haar beweerde asielmotieven, niet aannemelijk maakt dat zij op het ogenblik waarop zij haar land verliet in de negatieve aandacht van de taliban stond. Waarom de taliban verzoekende partij zouden verwijten dat zij indertijd zonder hun toestemming het land verliet, kan dan ook niet worden ingezien. Dat zulks voor verzoekende partij, al dan niet bij controleposten van de taliban, zou kunnen leiden tot problemen wordt door verzoekende partij dan ook op generlei wijze aangetoond of aannemelijk gemaakt.

2.2.16. Waar verzoekende partij nog stelt dat haar psychische problemen impact hebben op haar capaciteit om de controleposten van de taliban ongemerkt te passeren, bemerkt de Raad evenwel dat uit het door haar bijgebrachte psychologisch attest (administratief dossier, stuk 6, doc. 5) niet afgeleid kan worden dat verzoekende partij zich ten gevolge van haar psychische problemen dermate ongepast zal gedragen in geval van een eventuele controle door de taliban dat zij hierdoor riskeert ernstige problemen te zullen kennen. In het attest wordt weliswaar gewag gemaakt van verschillende symptomen die zouden "wijzen" op een PTSS, doch dient te worden benadrukt dat nergens uit blijkt dat daadwerkelijk de, toch wel complexe, diagnose van posttraumatisch stresssyndroom bij verzoekende partij werd vastgesteld. Wat betreft de opgesomde symptomen, dient bovendien nog te worden opgemerkt dat uit het attest niet kan worden afgeleid in welke mate de orthopedagoog zich desbetreffend steunt op de verklaringen van verzoekende partij dan wel op eigen objectieve vaststellingen. Dit attest toont dan ook geenszins aan dat

verzoekende partij kampt met dermate ernstige psychische problemen dat zij niet in staat zou zijn zich op een gepaste wijze te gedragen aan een controlepost van de taliban.

2.2.17. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift en haar aanvullende nota tot slot nog verwijst naar het leven onder het talibanbewind, benadrukt de Raad dat de vrees voor vervolging *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de door verzoekende partij aangehaalde en de door verwerende partij neergelegde landeninformatie blijkt in dit kader weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia werd ingevoerd en geïmplementeerd, doch uit deze informatie kan niet worden afgeleid dat er sprake zou zijn van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging (of ernstige schade) door toedoen van de taliban. Uit het geheel van de *in casu* beschikbare landeninformatie kan dan ook hoegenaamd niet worden afgeleid dat het beleid en het bewind van de taliban in Afghanistan *an sich* van zulke aard zouden zijn dat deze zouden kunnen volstaan om in hoofde van Afghaanse mannen louter op grond van de situatie in Afghanistan te besluiten tot het voorhanden zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin (of een reëel risico op ernstige schade). Verzoekende partij blijft mede gelet op hetgeen voorafgaat verder kennelijk in gebreke om *in concreto* aannemelijk te maken dat zij persoonlijk zou riskeren te worden geviséerd of vervolgd door de talibanautoriteiten.

2.2.18. Nog daargelaten dat verzoekende partij zoals reeds opgemerkt in haar land van herkomst nog beschikt over een familiaal netwerk dat haar eventueel zou kunnen ondersteunen bij een eventuele terugkeer, dient verder te worden opgemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de precaire sociaaleconomische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming.

Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”*. De sociaal-economische omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *“a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”*

Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens blijkt uit een lezing van het arrest *M'Bodj* van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35) en zoals dit ook als standpunt wordt ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 die door verwerende partij per aanvullende nota werd bijgebracht (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7), aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864).

In dit kader wordt er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet blijkt dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Ook uit de informatie aangaande de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan die door verwerende partij per aanvullende nota werd neergelegd (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7), dewelke deels dezelfde dan wel geheel in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de bestreden beslissing is gesteund, kan zulks niet worden afgeleid.

De Raad benadrukt dat uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie blijkt dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden

vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. De huidige precaire socio-economische situatie en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben. Uit het geheel van de beschikbare informatie kan dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt uit niets dat verzoekende partij in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoekende partij laat na enigszins aan te tonen dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

2.2.19. Waar verzoekende partij doorheen haar verzoekschrift en aanvullende nota nog verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, duidt de Raad erop dat de aangehaalde rechtspraak individuele gevallen betreft en geen bindende precedentwaarde heeft. Een verzoek om internationale bescherming dient op individuele wijze te worden beoordeeld, waarbij de verzoeker zijn nood aan internationale bescherming *in concreto* aannemelijk dient te maken, alwaar verzoekende partij evenwel in gebreke blijft. Waar zij overigens meermaals verwijst naar 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022, dient bovendien te worden vastgesteld dat verzoekende partij niet *in concreto* aantoont dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele situatie in Afghanistan.

2.2.20. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband evenwel op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Immers is het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard, waarbij het aantal burgerslachtoffers relatief beperkt blijft.

Zij het er bovendien nog op gewezen dat de door verwerende partij gedane analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan eveneens bevestiging vindt in de recentere informatie die verwerende partij thans per aanvullende nota bijbrengt (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Gelet op de actualisatie van de landeninformatie door de verwerende partij, kan verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat er sprake is van een gebrek aan actuele en objectieve informatie. De Raad benadrukt dat er actueel wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. De informatie waarnaar verzoekende partij in het verzoekschrift en in haar aanvullende nota verwijst, is bovendien dezelfde, of ligt minstens in lijn, met deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld.

Aangezien er nu wel degelijk voldoende informatie voorligt over de huidige (veiligheids)situatie in Afghanistan, kan verzoekende partij ook hier niet dienstig verwijzen naar 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022.

Tevens dient verwerende partij te worden bijgetreden in de vaststelling dat er *in casu* evenmin elementen voorhanden zijn die erop wijzen dat er in hoofde van verzoekende partij persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Waar zij haar afkomst uit de provincie Laghman benadrukt, bemerkt de Raad dat verzoekende partij evenwel niet *in concreto* aantoonde dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Laghman aanleiding zou geven tot een reëel risico, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.21. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 6 en 7), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 31 augustus 2021 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Pashtu en bijgestaan door haar advocaat alsook haar voogd. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.22. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.23. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT